

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Den 1ste November 1896.

46de Jargang.

Tale af Ældste Charles W. Penrose,

holdt i Salt Lake City den 9. August 1896.

Jeg er bleven opfordret til at tale til denne Forsamling i Eftermiddag, og jeg beder om, at Lyset og Sandhedens Ånd maa velsede mig, og at den maa hvile paa Eder, paa det at vor Sammenkomst maa tjene os til Gavn. Jeg ønsker ikke at fremsætte mine egne Meninger og Anskuelser om Frelsens Evangelium og Guds Handlemaade med Menneskenes Børn; men jeg ønsker at fremsætte det, som Herren maa indgøde i mit Sind, eller saa meget af dette, som er passende.

Jeg vil læse nogle Skriftsprog, som have været Tekst for mange Taler i forskellige religiøse Samfund — en Tekst, som maatte Alle, der bekjende sig at være Kristne, have hørt en eller anden Gang. Min Anskuelse angaaende dens Betydning er maatte vidt forskjellig fra den, som mange kristne Prædikanter tillægge den, og som tillægges den af næsten hele Kristendommen. Her er Teksten:

„Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne,

at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ (Joh. 3, 16.)

Naar dette Vers tages særskilt, udtrykker det Esen af den moderne Prædikens. Hovedideen af, hvad de fleste Prædikanter lære, er, at hvad Menneskene behøve for at blive frelst, er at tro paa Jesus af Nazareth som Guds Søn og Verdens Forløser. Som dette Skriftsprog lyder og uden Sammenligning med andre Værdomme, som Jesus forkyndte, synes den Lære at være korrekt, nemlig at Alt, hvad der fordres af Menneskene for at erholde det evige Liv, er kun at tro paa Jesus. De teologiske Meninger ere vidt forskellige i Verden; men naar de reduceres til deres fælles Maal, indbefattes de i dette Skriftsted. Lærerne sige til Folket: „Blot tro, og Du skal blive frelst; Himlen er Dig sikker.“

Da Jesus htrede sig saaledes, mente han ikke at give Folket den Ide, at de blot behøvede at tro for at erholde det evige Liv, tro paa ham, paa hans For-

joning og guddommelige Mission. Denne 3de stemmer ikke med andre Udtalelser af Frelseren. I samme Kapitel, 3. Vers, udtaler han sig for Eksempel som følger: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

Dette udtalte han som Svar paa et Spørgsmaal fra Nicodemus, en Overste blandt Jøderne, der kom til ham om Natten for at modtage Undervisning. Af Frygt for Jøderne lod han sig ikke se i Jesu Selskab om Dagen. Derksom han havde gjort dette, vilde han være bleven bespottet og foragtet af Jøderne, thi Jesu Religion var ikke meget populær paa den Tid; derfor kom han om Natten og bad Jesus forklare sig de Ting, der henhørte til Guds Rige.

Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige“.

Dette var en Gaade for Nicodemus. Han forstod ikke dette og spurgte Jesus, hvorledes et Menneske kunde fødes, naar han var gammel. Jesus svarede: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

Sammenlign disse to Vers, det 16. og det 5., af samme Kapitel, samme Skribent, begge udtalte af Jesus ved samme Lejlighed, og I ville finde, at de ikke stemme overens, derksom den 3de er korrekt, at Frelse kan erholdes ved Tro alene. Apostlen Jakob skriver om Tro og Gjerninger i sin Epistel til de Hellige og viser, at Tro uden Gjerninger er død, ligesom Legemet er dødt uden Aand. Han siger: „Der maatte Nogen sige: Du har Troen, og jeg har Gjerningerne; vis mig Din Tro af Dine Gjerninger, og jeg vil vise Dig min Tro af mine Gjerninger.“ (Saf. 2, 18.)

„Djæblene tro ogsaa og skjælve“, siger han; derfor maa den 3de, at Mennesket kan blive frelst ved Tro alene, være urigtig. Jeg betragter den som en dødelig Fejltagelse. Jeg tror, at denne 3de, prædiket af moderne Teologer, har gjort mere Skade i Verden end nogen som helst anden Bilsfarelse, der bliver lært; thi Folket slaar sig til Ro med den Tanke, at Alt, hvad der fordrer, er at tro paa Jesus og hans Forsoning, og at der Intet videre er at gjøre for dem; de dyeses derved i Søvn og blive aandelig døde. De ville ikke udføre de Gjeringer, som ere nødvendige til Frelse, naar de antage en saadan Tro. De Ting, som de selv burde gjøre, overlade de til Jesus, medens de tilligemed Mængden fortsatte Rejsen paa den brede Vej, der leder til Fordærvelse, og dog sagde Jesus: „Den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den.“

Hvad mente Jesus, da han sagde: „Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv“? Han mente, at han var Bejen, Sandheden og Livet, som han ved en anden Lejlighed sagde: „Søgen kommer til Faderen uden ved mig.“ Han sagde ligeledes: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Derksom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ (Joh. 7, 16, 17.)

Her fremstiller sig Noget tilligemed Troen; Faderens Vilje maatte udføres, og derksom Folket vilde gjøre hans Vilje, skulde de kjende Jesu Lærdomme og forstaa, om han talte af sig selv eller af Himmelen. Derfor, naar han sagde, at Folket skulde tro paa ham

for at erholde det evige Liv, mente han, at dersom de troede paa ham, vilde de holde hans Befalinger og annanne de Ordinanjer, som han indstiftede; vilde de annamme de Lærdomme, som Gud havde sendt ham for at forkynde; vilde de leve, som han sagde, at de skulde leve, nemlig ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund; thi han sagde: „Mennesket lever ikke alene ved Brød, men ved hvert Ord, som udgaar igjennem Guds Mund“. Da han efter sin Opstandelse udsendte sine Disciple for at prædike Evangeliet for al Skabningen, sagde han: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og dober dem i Navnet Faderens, Sønnens, og den Helligaands, og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder.“ Dette beretter Matthæus i sit sidste Kapitel.

Der er derfor Noget at gjøre foruden at tro paa Jesus Kristus. De, som tro paa Jesus, ville holde hans Befalinger; det er den Tro, som Jesus og hans Apostle prædikede. Den kaldes en frelsende Tro; thi den, som tror paa Faderen og paa hans Son Jesus Kristus, vil holde deres Befalinger, og den, som gjør dette, skal arve det evige Liv. Jesus sagde, da han talte til Mængden: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene; . . . derfor, hver den, som hører disse mine Ord, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe, og en Skylregn nedfaldt, Vandløbene kom, Vejrene blæste og faldt an paa samme Hus, men det faldt ikke; thi det var bygget paa en Klippe. Og hver, som hører disse mine Ord og gjør ikke efter dem, skal lignedes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand, og en Skylregn nedfaldt, Vandløbene kom, Vejrene blæste og stødte an paa

samme Hus, det faldt, og dets Fald var stort.“ (Matt. 7, 21. 24—27.)

Dersom nogen af Eder har bygget sit Hus paa sandet Grund, hvilket saa mange gjøre, da vil Eders Hus ifølge Jesu Ord falde, og stort vil dets Fald blive.

Hvad mente Jesus, da han sagde til Nicodemus: Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige“?

Det fremgaar, at der maa være en anden Fødsel, og den Fødsel kan ikke være den blotte Tro paa Jesus. En grundig Forandring maa ifølge Jesu Ord finde Sted i Menneskets Sjæl for at gjøre det stiftet til at indgaa i Guds Rige. Jesus viste sin Tro i sine Gjerninger. Han var forskjellig fra mange af Nutidens Lærere. Han sagde ikke til Folket: „Gjør ikke, som jeg gjør, men gjør, som jeg siger.“ Han viste dem Vejen og sagde: „Følger mig!“ Han forkyndte de Ord for Folket, som han modtog af Faderen, og handlede efter Faderens Befalinger. Han levede selv efter de Lærdomme, som han lærte Andre. Vi læse, at da Jesus fremtraadte som offentlig Lærer, gif han til Johannes ved Jordanen, en Mand bekjendt som Johannes den Døber, der udførte Daabsordinansen for de bodsærdige Jøder. Den samme Johannes erklæres for at have været en stor Profet og Forløber for Messias; han kom for at berede Vejen for denne. Han lærte Folket i Jerusalem og de omliggende Egne og vandt mange Disciple; men naar Folket kom ud for at høre ham, irettesatte han dem for deres Synder og bød dem at omvende sig. Han kom for at prædike Omvendelse og „Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse.“ Han døbte Folket fra den Del af Landet, hvor Jesus

levede, da han kom og begjærede at blive døbt. Vi læse i Matthæus 3. Kapitel, at Johannes formentede ham det og sagde: „Jeg har behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham. Da Jesus var døbt, steg han straks op af Vandet, og se, Himlene aabnedes ham, og han saa Guds Mand fare ned som en Due og komme over ham, og der kom en Røst fra Himlene, som sagde: denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed.“ (Joh. 3, 14—17.)

Her har vi Eksemplet, som Jesus viste for Folket. Han gik til en Mand, som havde Fuldmagt fra Gud, en Profet, kaldet og beskiftet af Gud til at være Jesu Forløber, og denne Mand, Johannes, sagde: „Den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Helligaand og Vand.“ Jesus gik til denne Mand og blev døbt af ham i Jordans Flod, og da han var døbt, steg han op af Vandet, hvilket viser, at han først maa have steget ned i Vandet, og Himlene aabnedes, og Guds Mand neddalede over ham. Han gik til Floden og blev sødt af Vand, han steg op af Vandet og blev sødt af Manden. Dette Eksempel har han sat for hele Verden, og han erklærede for Nicodemus ved de Ord, som jeg har læst for Eder, at „uden Noget bliver sødt af Vand og Mand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ I se heraf, at der er mere at gjøre end at tro; med andre Ord: den, som tror paa Jesus, tror ogsaa paa hans Ord og Befalinger — han tror ikke alene paa Jesu Komme i Kjødet og paa hans Forsoning. Jesus sagde: „Derfor I elste

mig, da holder mine Befalinger.“ Tro er kun Religionens første Skridt; men dersom den Tro er sand, er den virkelig; dersom den er levende, er den Saliggjorelsens Begyndelse. „Derfor Du tror af ganske Hjerte, kan det ske“, sagde Herrens Tjener til den Mand, som begjærede at blive døbt, hvorom vi læse i Apostlenes Gjerninger 8. Kapitel. Philippus havde prædiket Kristus og ham korsfæstet for denne Mand, og som de rejste frem ad Bejen, fik Manden Dje paa noget Vand og udbrød: „Se, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Philippus svarede: Derfor Du tror af ganske Hjerte, kan det ske“. Han erklærede: „Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn. Derpaa bød han Bognen holde, og de nedstege Begge i Vandet, baade Philippus og Silbingen, og han døbte ham.“ Hvorfor blev denne Mand døbt? Fordi Daaben var en Del af Jesu Lære, og han kunde ikke tro paa Jesus, uden at han troede paa Daaben. Han blev døbt paa samme Maade, som Jesus blev døbt; de nedstege Begge i Vandet, og han blev begravet ved Daaben. Begravet tilligemed sit gamle Levnet i den vaade Grav, blev han sødt af Vand og kom frem af det vaade Skjød, drog sit Manddrag i det nye Liv og var beredt til at modtage den Helligaand.

Dette er den simple Være, som Jesus og hans Apostle lærte allebegne, og der var ingen Forskjel iblandt dem i denne Henseende. Peter prædikede ikke et Evangelium for Jøderne og Paulus et andet for Hedningerne; de prædikede Begge det samme. Hvilket var det? Læs deres Epistler, og I ville finde, at de lærte det samme, som blev lært paa Pinsesesten, hvorom der berettes i Apostlenes Gjerninger, 2. Kapitel. Da Disciplene ved den

Lejlighed vare forsamlede, blev den Helligaand udgydt over dem, og de bleve isorte Kraften fra det Høje i Overensstemmelse med Forjættelserne. Jesus havde nemlig befalet dem at forblive i Jerusalem, indtil dette havde fundet Sted; da skulde Evangeliet blive prædikeret i den ganste Verden og begynde med Jerusalem. Vi læse, at paa Pinsesfesten vare de Alle endrægtigen forsamlede, og „pludselig kom der en Vind af Himmelen, som af et fremfarende vældigt Vejr, og fyldte det ganste Hus, hvor de sad, og der viste sig for dem Tunger, som af Jld, der fordelte sig og satte sig paa Enhver af

dem, og de bleve Alle fyldte af den Helligaand og begyndte at tale med fremmede Tungemaal, efterjom Manden gav dem at udsige“, og Folket fra de forskjellige Nationer, som havde samlet sig i Jerusalem for at tilbede, løb til Stedet for at høre dette besynderlige Fænomen. Derpaa fremstod Peter, forkyndte dem Kristi Evangelium og erklærede, at den Mand, som Joderne med deres hændige Hænder havde korsfæstet, var Messias, Guds Søn. Han bevidnede, at han var kommen, død og opstanden, og at han havde vist sig for Discipleme. (Fortsettes.)

Omvendelse.

Omvendelse er det andet Princip i Kristi Evangelium. Det er et vigtigt Princip lige saa vel som Evangeliets andre Principer og Ordinanser. Vi ville forsøge paa at finde Ordets rette Betydning, og hvilken bedre Autoritet kunne vi undersøge end Guds Profeter eller Jesu Apostle?

Paulus betegner den med følgende Ord: „Thi Bedrøvelse efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes“. (2 Cor. 7, 10.) Herved menes der, at vi skulle komme frem for Herren med et sønderknust Hjerte og et angergivent Sind, at vi fortryde, at vi have overtraadt hans Love og forjæmt hans Befalinger, og at vi bede ham om Kraft til at overvinde de Fristelser, som den Onde lægger paa vor Vej fra Tid til anden.

Vi skulle ikke slaa os ned i Sorg og Bekymring eller plage vore Lege-mer, som Hyklere gjøre, og derpaa begynde vort gamle Levnet paa ny og gjentage de samme Synder.

Omvendelse er en Guds Gave og saa snart vi vise for vor himmelske Fader, at vi angre vore Synder, vil han tildele os sin Helligaand, som vil blodgjøre vore Hjerter og lede os til sand Omvendelse.

Det er behageligt for Herren, naar hans Børn omvende sig fra deres Synder og traagte efter Retfærdighed. Dette er smukt fremjat af Frelseren i en Signelse. I sine Bemærkninger til Toldere og Syndere, som kom for at høre ham, udtalte han sig som følger:

„Hvilken af Eder, som har Hundrede Faar, og har tabt et af dem, forlader ikke de ni og halvsensindstyve i Draken, og gaar bort efter det tabte, indtil han finder det? Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde, og naar han kommer hjem, sammenkalder han Venner og Naboer og siger til dem: Glæder Eder med mig; thi jeg har fundet mit Faar, som var tabt. Jeg siger Eder, at saaledes skal der være Glæde i

Himmelen over en Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, hvilke ikke have Omvendelse behov." (Luc. 15, 4—7).

Derpaa fortalte han dem Signelsen om den fortabte Søn, som, efter at have modtaget sin Arvedel fra Faderen, drog bort til et fjærrt Land, hvor han i Overdaadighed tilfattede Alt, hvad han ejede; „men da han havde fortæret det Hele, blev en svar Hunger i det samme Land, og han begyndte at lide Mangel; og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham paa sine Aagre at vogte Svin. Og han begjærede at fylde sin Bug med Mælk, som Svinene aade, men Fugen gav ham noget; da gik han i sig selv og sagde: Hvormange Daglønnere hos min Fader have oversludigt Brød, men jeg forgaar af Hunger. Jeg vil staa op, gaa til min Fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet mod Himmelen og for Dig, og er ikke længere værd at kaldes Din Søn; gjør mig som en af Dine Daglønnere. Og han stod op, og kom til sin Fader; men der han endnu var langt borte, saa hans Fader ham, hnkedes inderligen, løb til og faldt om hans Hals og kyskede ham. Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet mod Himmelen og for Dig, og er ikke længere værd at kaldes Din Søn. Men Faderen sagde til sine Tjenere: Bærer frem det bedste Klædebon, giver ham Ring paa hans Haand og Sko paa Fødderne, henter den fedede Kalv hid, slagter den og lader os æde og være lystige; thi denne min Søn var død og er bleven levende igjen, var fortabt og er funden." (Luc. 15, 14—24.)

Disse Signelser fremsætter Guds Naade og Kjærlighed klart og tydeligt.

Det er ikke Herrens Vilje, at hans Børn skulle dø i deres Synder, men at de skulle omvende sig fra deres Ugudelighed og leve. Der berettes, at i Noahs Dage var Folkets Ugudelighed saa stor, at det angrede Herren, og da han ikke længere kunde taale at se paa deres Vederstyggeligheder, besluttede han at sende en Vandflod over Jorden for at ødelægge de Ugudelige; men Herren er ikke hastig med at udføre sine Straffedomme. Han er langsom til Brede og fuld af Barmhjertighed; derfor kaldte han paa Noah og dennes Sønner til at prædike Omvendelse for Folket.

I et Hundrede og tyve Aar vedblev Noah og hans Familie at prædike Omvendelse for Slægten og at advare den imod den gruelige Flod, som Gud havde bestemt at sende over den, dersom den ikke omvendte sig; men Folket spottede Noah og forhædede deres Hjertes. Da de Hundrede og tyve Aar vare tilende, var der ikke en Sjæl, som lyttede til Noahs advarende Røst, og Herren befalede ham og hans Familie at gaa ind i Arken. Paa samme Dag aabnedes Himmelens Sluser og Afgrundens Rilder, og Bredens Staalder bleve udgydte uden Maal over de Ugudelige, indtil Jorden blev renset fra al Besmittelse, og kun de otte Sjæle, som havde adlydt Guds Røst og holdt hans Befalinger, bleve tilbage.

Dersom Folket havde omvendt sig fra deres Synder ved Noahs Prædiken, vilde de ikke være blevne ødelagte. Da Folket i Nineve havde besmittet sig for Herrens Dine, blev Profeten Jonas sendt til dem for at prædike Omvendelse. „Nineve var en stor Stad paa tre Dages Gang, og Jonas gik ind i Staden een Dags Gang, og han raabte: Der er endnu 40 Dage, saa skal Nineve omstyrtes; men Mændene i

Nineve troede paa Gud, og de udraabte en Faste og klædte sig i Sæk, baade Store og Smaa. Da Ordet kom for Kongen, stod han op fra sin Trone og afslagde sin herlige Kappe og bedækkede sig med Sæk og jød i Afte; og han lod udraabe og sige i Nineve: Paa Kongens og hans Stormænds Befaling som følger: hverken Menneſter eller Dyr, hverken Okſer eller Faar maa ſmage Noget; de maa ikke græsſe og ikke drikke Vand; men de ſtulle bedækkes med Sæk, baade Menneſter og Dyr, og raabe hart til Gud, og de ſtulle omvende ſig hver fra ſin onde Vej og fra den Uret, ſom hænger ved deres Hænder. Hvem ved, Gud kunde vende om og angre det, vende om fra ſin brændende Brede, at vi ikke forgaa? Og Gud ſaa deres Gjeringer, jaa, at de omvendte ſig fra deres onde Vej, og han angrede det Onde, ſom han havde talet om at ville gjøre dem, og han gjorde det ikke." (Jonah 3, 4—10.)

Før Jeruſalem blev ødelagt, ſendte Gud mange Profeter, blandt dem Lehi, for at profetere for Folket, at derſom de ikke omvendte ſig, vilde den ſtore By Jeruſalem blive ødelagt (1 Nephi 1, 4.); men Folket var meget ugudeligt, de kaſtede Profeterne ud og ſtenede dem, og da Guds Straffedomme kom, blev Staden ødelagt, og Mange omkom.

Herren har lovet ſine Børn ſtore Beſignelser, derſom de ville omvende ſig og vandre retſkaffent for hans Naahyn. Profeten Alma ſiger:

„Ja, den, ſom ombvender ſig, over ſig i Tro og frembringer gode Gjerninger ſamt beder beſtandigt uden Ophør, ham bliver det givet at kjende

Guds Hemmeligheder; ja, og Saadanne ſkal det forundes at aabenbare ſaadanne Ting, ſom aldrig have været aabenbarede, ja, og Saadanne ſkal det blive givet at bringe mange Tusinde Sjæle til Omvendelſe, ligesom det er bleven os forundt at bringe diſſe vore Brødre til Omvendelſe." (Alma 26, 22.) Derſom vor Næſte ſkulde handle forkert imod os og komme til os og ſige, at han var beſkyret, fordi han havde handlet ilde imod os, har Herren befalet os at tilgive ham. Da Peter ſpurgte Jeſus, om han ſkulde tilgive en Broder, ſom ſyndede imod ham, indtil ſyv Gange, ſvarede han: „Seg ſiger Dig, ikke indtil ſyv Gange, men indtil halvſjerdſindſthve Gange ſyv Gange."

Ydermere ſiger Herren: „Ja, ſaa ofte ſom mit Folk ombvender ſig, vil jeg tilgive dem deres Overtrædelſer imod mig, og I ſtulle ogſaa tilgive hverandre Ederes Overtrædelſer; thi ſandelig ſiger jeg Dig: Den, ſom ikke tilgiver ſin Næſtes Overtrædelſer, naar han ſiger, at han angre dem, den Samme har bragt ſig ſelv under Fordømmelſe". (Moſiah 26, 30. 31.)

Gud har talet fra Himlen i vore Dage og beſtattet Profeter, Apſtler og andre trofaſte Tjenerer ſamt udſendt dem for at raabe til Folket: „Ombvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." Herrens Dag er nær, ja, lige forhaanden, derfor lader os afſtaa fra det Onde, tale Sandhed, være oprigtige i al vor Handel og Wandel med hverandre; derſom vi gjøre diſſe Ting, ſkal vor Belønning blive ſtor i Himlen. — (Juvenile Instructor.) W. A. M.

Den 1. November 1896.

Fordomme.

En af de mest almindelige og tilshneladende mest unyttige Faktorer her Livet er vistnok Fordom, og dog har den en næsten uindskrænket Magt. Den indtager en vigtig Plads baade paa Videnskabens og Religionens Omraade den har forarsaget megen unyttig Betyrning og afgjort mange Menneskers Skjæbne. Den er Sandhedens Modstander i alle Retninger, Evangeliets Fjende og Uvidenhedens Forstansning. Nye Ting vejes paa dens uretfærdige Vægtstaa, og dersom de ikke stemme dermed, stemples de som falske. Den trættes ikke og forsmægter aldrig. Naar den overvindes paa et Punkt, trækker den sig uden at blues tilbage og bekjender sin Fejltagelse, men den er altid rede til at gjentage den og optage Kampen paa ny og stedse under Paaskud af bedre Grunde. Den har indskrænket mange store Mænds Virksomhed og helt eller delvis sluttet det Uds, som de tænkte i Verden. Den er en af Hædets og Forsølgelsens Drib-fjædre; den optræder paa alle Omraader og blander sig i alle Affærer.

Blandt dens mange Forsøg paa at hindre Sandhedens Udbredelse paa Videnskabens Omraade fortjener Copernicus' Eksempel at nævnes. Gud gav ham Forstand til at fatte Verdenslegemernes sande Bevægelser, og han søgte at gjøre dem bekjendte for Folket; men det 15. Aarhundredes Fordom var saa stærk, at han ikke kunde gjennemtrænge den, og det Uds, som han søgte at tænde, blev sluttet. I det 16. Aarhundrede blev Galileo inspireret til at gjentage Forsøget, men Fordommen gav ham en endnu værre Medfart. Den rejste Forsølgelse mod ham baade fra geistlig og verdslig Side og tvang ham omsider til at standse sin Virksomhed. Senere bleve disse Mænds Principer og Værdomme uomstødeligt bekræftede, og i vore Dage anses det jo for Daarstab at betvivle dem. Fordommen erkjendte sin Fejltagelse, men den mistede ikke Haabet med Hensyn til Fremtiden.

Mange Eksempler af værre eller bedre Karakter kunne fremvises paa det videnskabelige og sociale Omraade, men vi ville forbigaa disse og vende os til det mere vigtige, nemlig det religiøse. Paa dette Gebet røre Verdens største Kræfter sig, og her viser ogsaa Fordommen sin største Magt. Profeter og store, Reformatorer have kæmpet standhaftigt imod den, og mange have nedlagt deres Liv, for deres ædle Principer opnaaede den forventede Triumf. Ingen Profet eller Sandheds Budbærer, Guds Søn indbefattet, har undgaaet dens Angreb, og Guds Bærk maa kæmpe mod den paa alle Sider. Dette er ikke alene Tilfældet med Guds Bærk, men ogsaa med Guds Børn individuelt. Saasnart et Menneske hører Evangeliet og viser sig gunstig stemt mod dets Principer, giver Fordommen sit Mishag tilkjende paa mangfoldige og ofte eftertrykkelige Maader. Haan og Foragt bliver En tildelt fra tidligere Venner, Had og Forsølgelse fra Sandhedens Fjender, og de ere i Almindelighed heftigere og mere udprægede, dersom de komme fra religiøse Personer.

Fordomme forblinde mange Menneskers Øjne og forhindre dem i at undersøge Sandheden eller, dersom de undersøge Sandheden, i at antagge den.

Vi have lært, at vi skulle anerkjende Guds Haand i alle Ting, og det Spørgsmaal kan fremsættes: Hvorfor tillader Herren Fordomme at eksistere, dersom de ere Hindringer for hans Børn? Svaret kan kun blive, at han har ikke indført dem; Salighedens Fjende er deres Ophav, og de udgjøre en Del af de Hindringer, som han lægger paa Frelsens Vej, og som de Oprigtige maa søge at overvinde. Enhver Ting kjendes paa sin Modsatning, og alt Godt har sin Modstander. I Guds udstrakte Forsyn har han ingen Steder og ingenstunde frataget sine Børn deres Handlefrihed; men han tillader dens fri Udøvelse. Han vil styrke dem, naar de virke for det Gode, og dygtiggjøre dem til at overvinde alle de Hindringer, der ere i Vejen for deres Frelse, og til at sejre, ligesom han har sejret.

Et andet Spørgsmaal kan ligeledes fremsættes: Hvortil tjene Fordomme mod Guds Bærf? De kunne have forskjellige Djemed, ligesom de have forskjellige Virkninger; men de tjene hovedsagelig til at holde Saadanne udenfor Evangeliet, som ikke ere oprigtige, og til at prøve deres Oprigtighed, som anamme det. De, som ikke ville efterleve Evangeliets Bud og Love, kunne ikke gavnnes ved dets Ordinanjer. Dets Ordinanjer indbefatte en Pagt med Gud, og det gavner intet Menneske at slutte en Pagt, dersom han bryder den. De, som ikke kunne taale den Haan og den Kingeagt og Forsølgelse, som Fordom bevirker, kunde heller ikke forblive trofaste, hvis de annammede Evangeliet og sluttede Pagt med Herren, og „Zugen, som lægger Haand paa Ploven og ser tilbage, er vel skiftet til Guds Rige.“ (Luc. 9, 62.) Det er bedre for dem og bedre for Guds Bærf, at de forblive udenfor, indtil de ere tilstrækkeligt prøvede til at paatage sig Jesu Kors og følge ham, og indtil de ikke stamme sig ved hans Evangelium.

Fordomme kunne ikke holde de Oprigtige borte fra Guds Rige. Gud vil give dem Lys til at gjenemskue dem og Magt til at overvinde alle Hindringer. De, som søge, skulle finde; de, som ikke søge, kunne ikke finde. Derfor lignedes Himmeriges Rige ved „en Kjobmand, som søgte efter gode Perler, hvilken, da han fandt en saadan, gif hen og fulgte alt det, han havde, og kjobte samme.“ Han søgte og fandt derfor, og da han fandt, var han rede til sælge alt det, han havde, for at komme i Besiddelse af Perlen. U.

Modbydelighed for Kirkeklokker.

Muhamedanerne nære stor Modbydelighed for Kirkeklokker og den Brug, der gjøres af dem for at kalde Folk til Gudsdyrkelse. I Aaret 1187, da Sacacenerne gjenindtog Jerusalem, vilde Sejervinderen ikke holde sit Indtog, før de kristne Klokker, som vare indførte i de 88 forløbne Aar, hvori de kristne havde haft Staden i Besiddelse, vare sønderslaaede og smeltede. I 1570, da Tyrkerne indtog Cypern, smeltede de Kirkeklokkerne og omdannede dem til Kanoner.

Samojederne kalde til Gudsdyrkelse ved at klappe med to Stykker Træ. Dette minder om den gamle Stik, som herskede blandt Muhamedanerne og Andre, hvor man benyttede Træklapper.

De Dødes Opstandelse.

(Fortsat fra Side 27.)

Af Evighedens Morgengry
 Vor Klode rullede ung og ny
 Dg tog sin Plads blandt Gudeflægtens
 Riger;

Dg under tusind Harpers Klang
 Dg Millioners Frydefang
 Vor Fader Adam denne Jord bestiger.

Her blev hans Riges Grundvold lagt —
 Naturen i sin Højtidsdragt
 Velkommen bød ham her sit Hjem at
 bygge;

Dg Himlens Engle, naar de saa
 Vor Jord blandt tusind Stjerner smaa,
 Beundrede det nye Himmelsmykke.

Dg Dyrene i tusind Tal
 Kom til ham i hans Blomsterfal,
 og Navn han kunde for dem Alle finde;
 Han saa, at Alt var faare godt —
 Kun Et, der fattedes ham blot —
 Der fandtes ej paa Jorden nogen Kvinde.

Saa i den styggefulde Lund
 Faldt Manden i et saligt Blund —
 Han ser paa Tidens Strøm en Vaad
 at glide;

Han ser en Skare komme nær,
 Som i Triumf en Kvinde bær' —
 Dg vaagen — ser han Eva ved sin Side.

Da fejredes en Bryllupsfest,
 Hvor Herren selv var Parrets Præst,
 Dg Myriader Engle Vidner stode.
 „Bliv frugtbar,“ lod det store Bud,
 Udtalt af Univerjets Gud,
 „Dg opfyld med Dit Afkom denne
 Klode“.

Her stod det første ædle Par,
 Som i sit Skjød vor Skjæbne bar —
 For Herrens Ansigt brodefri de træde;

Et Amen og Halleluja
 Af Himlens Kor istemmes da,
 Mens al Naturen raaber højt af Glæde.

Det var i Tidens Morgengry,
 Da Jorden selv var ung og ny,
 Dg Synd og Død var udkendt paa vor
 Klode;

Da var det, dette Bryllup stod
 I Paradis ved Livets Flod,
 Dg Fred paa hele Jorden dengang bo'de.

Der er en Klasse af dybt-tænkende
 Mennesker, hvis Anskuelse gaa aldeles
 i modsat Retning af den nysomtalte.
 De antage nemlig, at ethvert Menneske
 vil opstaa af Graven aldeles i samme
 Tilstand og Udseende, som deres Lege-
 mer dø — at gamle Folk ville opstaa
 som gamle Folk, og at midaldrende
 Mennesker ville opstaa tilskyndende
 i samme Alder, som de døde. Børn
 ville opstaa som Børn o. s. v.; derefter
 vil der begynde en Forandring hen-
 imod det Fuldkomne; de Gamles ryn-
 kede Ansigter ville blive glatte og
 smukke; de Unge ville forandres i mod-
 sat Retning, indtil de blive fuldt udvik-
 lede Mænd og Kvinder, og Børnene
 ville vokse i Størrelse, indtil de ere
 fuldvoksne o. s. v.; men vi have ikke
 hørt Nogen, som havde en klar Op-
 fattelse af, om denne Udviklingsproces
 vil tage forholdsvis lige saa lang Tid
 i Opstandelsen, som den gjør her, eller
 om det vil ske i en Hast. Vi have
 her givet disse Mænds personlige An-
 skuelser om dette interessante Emne,
 men ville med det Samme gaa lidt
 videre og følge den Retning, som deres
 Tankegang anvise os. Vi forudsætte,
 at deres Anskuelse ere rigtige, og at

følgelig ethvert Menneske ved Opstandelse fra de Døde vil faa sit Legeme igjen i samme Tilstand og Udseende, som det blev henlagt i Graven. At mange Mennesker ere døde uden at faa nogen Grav til sit Legeme, lade vi staa ved sit Værd. „Havet vil afgive sine Døde“, som det gjemmer i sit Skjød, men naar man betænker, i hvor mange Tilfælde de dødelige Legemer blive jordede som skrækkeligt lem-læstede Pig, f. Eks. paa Valpladsen efter et blodigt Slag, og hvor mange Mennesker der dø som Krøblinge og Vanstæbninger, saa bliver Tanken om at se disse uhyggelige Stakler komme frem i Opstandelsen i hele deres forrige Glendighed baade uhyggelig og urimelig. Tænker man sig de smaa Børn, hvoraf mange dø, fordi de ere fødte for tidligt, bliver Tanken om Udseendet af saadanne Stæbninger, som ogsaa ere Frugten af Jesu Sejr over Døden og Graven, lige saa utilfredsstillende og uhyggelig, og vi have forgjæves søgt efter god Grund, hvorpaa saadanne Anstuelser kunne støtte sig. Vi ville skaane Læseren for en Skildring af de Dødes Opstandelse af den blodige Jord ved Waterloo f. Eks.; man kan muligvis have nok med at tænke sig, hvilket rædsomt Syn man maatte blive Vidne til, naar tredive Tusinde lem-læstede Mænd kom frem af deres fælles Grav, men vi ville dvæle lidt ved Menneskets mere almindelige Endeligt, nemlig Alderdommen. Tag f. Eks. en Dlding

paa 90 Aar eller 75, om man hellere vil. Han har i flere Aar været døv og halvt blind; hans gamle Legeme er saumensjunktet af Gigt; hans Aands-evner ere ligeledes i høj Grad svækkede, saa at han har tabt Sukommelsen og gaar i Barndom. Er det fornuftigt at tænke, at den engang livsfriske, aandskræftige Mand skal faa et saadant brøstfældigt Hus igjen, naar han opstaar fra de Døde, efterat han har opbrugt sin Kraft i sine Medmenneskers Tjeneste, indtil han blev opslidt? Er det fornuftigt at tænke sig, at Naturens store Lovgiver vilde ordne det saaledes efter Døden for en trofast Veteran og samtidig stjanke et ugudeligt Menneske, der maatte selv har paaført sig en tidlig Død, et ungdommeligt Legeme til at begynde med i Opstandelsen? Naturens Frembringelser, som styres af Universets Gud, og som ogsaa ville ordne Opstandelsen, give os ikke noget Støttepunkt for en saadan Anstuelse. Forældre, der have lidt Skade paa Legemets enkelte Dele, frembringe ikke derfor Krøblinge, men Børn med fuldt udviklede Legemer, og hvor visse Sgdomme gaa i Arv fra Slægt til Slægt, ere de forplantede gjennem Blodet, men spores meget sjældent paa BARNETS Legemsform. Naar man finder vanskabte Børn, saa kan man almindeligvis ogsaa finde Aarsagerne dertil, og saadanne Tilfælde finder man lige saa ofte i sunde Familier som hos svagelige og vansøre Mennesker. (Fortsættels.)

Konferencemøde i Göteborg.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew Jensen, omrejsende Historiefriber, Theo. Lo-

biason, Præsident over Göteborgs Konference, Abel Erickson, E. P. Erickson, C. E. Cedarström, L. W. Hendrickson, Nephi Anderson, S. F. Jonason,

August E. Rose, J. D. Amundson, A. R. Lundin, Jos. H. Jensen, Chas. M. Olsen, George S. Backman samt Alfred Svenson, lokal VEdster.

Lørdagen den 3. Oktober,
Kl. 8. Eftm.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 83: »Nu vi oss församla här«, Bøn af VEdste Andrew Jensen og Salmen Nr. 12: »Banéret synes svinga«.

Præsident Tobiasjon bød de Tilstedeværende velkommen og aumodede derefter Missionærerne om at afgive Rapporter over deres Arbejdsmarker. Det fremgik af Rapporterne, at Evangeliet havde gjort god Fremgang, og at Udfigterne for Fremtiden vare lovende.

Præsident Lund talte derpaa til Opmuntring for Missionærerne og sagde, at deres Glæde vilde blive stor, selv om de kun vare Redskaber til at frelse een Sjæl.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen 98: »Vålsigna, Gud, ditt folk!« og Taksigelse af Præsident Theo. Tobiasjon.

Søndagen den 4., Kl. 10 Form.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 246: »För dig, o Fader, nu vi böja«, Bøn af VEdste E. P. Erickson og Salmen Nr. 88: »Nu församlas vi«.

Derefter blev den hellige Nadvere administreret af VEdsterne C. E. Cederström og Abel Erickson og Salmen Nr. 103: »Närmare, Gud, till dig«, afsjungen.

VEdste A. E. Rose afgav derefter Rapport over Bersterviks Gren og Præsident Tobiasjon over Konferencen som følger: Göteborgs Konferenc har 8 Grene med 13 Missionærer fra Zion og 2 lokale Missionærer, 42 VEdster,

24 Præster, 22 Lærere, 13 Diatoner og 396 Medlemmer, Totalsum 515, af hvilke 142 betale Tiende. Siden forrige Konferenc vare 16 Personer døde, 1 tilbagekomnen, 7 emigrerede og 3 døde; 207 Møder og 585 evangeliske Samtaler vare afholdte, 2468 Huse besøgte, 2773 Skrifter udspredte og 110 Bøger solgte. Konferencen har 4 Søndagskoler, 7 kvindelige Foreninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Forening.

VEdste Geo. S. Backman afgav Rapport over sin Virksomhed som omrejsende VEdste i Konferencen, og VEdste Andrew Jensen bragte Hilsen fra de Hellige i andre Lande, hvilke han som Historiefriver havde besøgt.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 167: »Lofva, o Zion, din Herre« og Taksigelse af Præsident E. N. Lund.

Eftermiddag Kl. 4.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 4: »Kom Zions frälste skara«, Bøn af VEdste E. E. Cederström og Salmen Nr. 28: »Kom, o du kungars kung!«

Præsident Lund foreslog først Kirkens og derpaa følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med J. W. Mc Murrin som første og E. F. Barry som anden Raadgiver.

E. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson og Sv. Svenson som Medhjælpere ved Redaktionen.

Theo. Tobiasjon som Præsident for Göteborgs Konferenc og Forstander for Göteborgs Gren.

Derefter foreslog Præsident Tobiasjon følgende Autoriteter:

Alfred Svenson som Medhjælper i Göteborgs Gren.

Chas. W. Olsen som Forstander for Trollhättans Gren med J. D. Amundson som Medhjælper.

Lars W. Hendrikson som Forstander for Sköfde Gren.

Erick P. Erickson som Forstander for Vingåkers Gren med Albert Larson som Medhjælper.

Abel Erickson som Forstander for Norrköpings Gren.

August E. Rose som Forstander for Besteroviks Gren med A. N. Lundin som Medhjælper.

John F. Jonason som Forstander for Jönköpings Gren.

Nephi Anderson som Forstander for Halmstads Gren med Joseph S. Jensen som Medhjælper.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident Lund citerede Hebræerne 6, 1.: „Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristus“; han opmuntrede de Hellige til at skride fremad og Missionærerne til at belære dem om andre Principer i Evangeliet lige saa vel som om de første Principer, Tro, Daab o. s. v., som de allerede have annammet.

Præsident Tobiasen talte om Visdomsordet og opmuntrede de Hellige til at efterleve det.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 76: »En grunval är lagd innan jorden blef still«, og Taksigelse af Eldste Geo. S. Backman.

Eftermiddag Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 77: »Lofsungen vår Frälsar' med jubel och sång«, Bøn af Eldste Alfred Svenson og Salmen Nr. 70: »Bön och kärlek atäll som himlavakter«.

Eldste Andrew Jensen talte om de Helliges Jndsamling i Overensstemmelse med Profetierne, om Missionærernes Opofrelser for Sandhedens Skyld og om de Betsignelser, som Gud har tildelt sit Folk.

Præsident Lund sagde, at han haabede, at de Hellige havde nydt Opbyggelse og Belærelse ved de afholdte Møder og nedbad Guds Betsignelse over dem.

Præsident Tobiasen takkede de Hellige for den Fremkommenhed, som de havde udvist mod Missionærerne.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 118: »O min Fader, du som tronar«, og Taksigelse af Præsident Lund.

Mandagen den 5.

blev der afholdt et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne havde Lejlighed til at udtale sig angaaende deres Missionsvirksomhed, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne af Præsident Lund og Eldste Andrew Jensen.

Geo. S. Backman,
Striver.

Konferencemøde i Aalborg.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, A. C. Fjeldsted, Præsident over Aalborgs

Konference, Andrew Jensen, onrejsende Historiestriver, J. C. Jensen, N. C. Sørensen, N. P. Nielsen, Peter Christensen, J. V. Nielsen, Christen Nielsen

N. A. Nelsen, Christian Johnson, Christian Johansen samt B. C. Christensen fra Kjøbenhavns Konference.

Lørdagen den 10. Oktober,
Kl. 8 Efterm.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 14: „Nu Zions Sol paa ny opgaar“, Bøn af Eldste B. C. Christensen og Salmen Nr. 268: „Priser Profeten, som stued Jehovah“.

Eldste Nels Nelsen blev udnævnt som Konferencens Skriver.

Eldsterne J. A. Nielsen, Peter Christensen, J. C. Jensen, C. Johnson og C. Nielsen afgave Rapporter over deres Arbejdsmarker, hvorefter

Salmen Nr. 72: „Lad Zion i sin Pragt opgaa“, blev afsung.

Eldsterne C. Johansen, N. C. Sørensen, N. B. Nielsen og Præsident N. C. Fjeldsted afgave ligeledes Rapporter over deres Arbejdsmarker.

Det fremgik i det Hele taget, at Folk vare imødekommende mod Missionærerne og ikke uvillige til at aabne deres Huse for Møder; Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 22: „Tænk ej, naar til Zion J drage“, og Taksigelse af Eldste C. Nielsen.

Søndagen den 11. Oktober,
Kl. 10 Form.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af den første Del af Salmen Nr. 7: „Guds Land som en Fld nu begyndte at lue“, Bøn af Eldste J. C. Jensen og Afhyngelse af anden Del af Salmen Nr. 7.

Eldste B. C. Christensen udtrykte sin Glæde ved at samles med de Hellige; han talte om Menneskets Forudtildværelse, om Evangeliets Grundlæggelse, før Verden blev skabt, og om dets Gjengivelse i vore Dage.

Derefter blev Salmen Nr. 43: „O Du Zion i Vest“ afsung.

Eldste Christian Johansen bar Bidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig for Joseph Smith og skjænket ham Evangeliet og Fuldmagt til at forkynde det.

Eldste Andrew Jensen talte om Evangeliets Indførelse i Skandinavien ved Apostlen Crastus Snow og om dets Fremgang i de forskjellige Verdensdele, som han havde besøgt.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 186: „O sig, hvad er Sandhed“, og Taksigelse af Præsident Fjeldsted.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 139: „Vi, Fader, os forsamlet har“, Bøn af Eldste Jens L. Nielsen, og Salmen Nr. 4: „Stor Herren, og til hans Pris“.

Den hellige Nadvere blev derefter administreret af Eldste H. Jensen og Præst A. L. Jensen, og Salmen Nr. 260: „Du Dødens Overvinder“ afsung.

Præsident Lund foreslog først Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, jaaledes som de bleve foreslaede i den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, og dernæst C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission og N. C. Fjeldsted som Præsident over Aalborgs Konference.

Præsident Fjeldsted oplæste dernæst følgende Rapport: Aalborg Konference har 3 Grene, 10 Halvjerds, 12 Eldster, 13 Præster, 7 Lærere, 7 Diaconer, 235 Medlemmer, Totalium 284, af hvilke 56 betale Tiende. Siden sidste Konferencemøde vare 11 Børn velsignede, 15 Personer døbte, 3 udelukkede, 1 død og 21 emigrerede. 82 Medlemmer og

9 Fremmede abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“. Konferencen har 2 Søndagskoler, 1 kvindelig og 1 unge Mænds Forening, 215 Møder og 2,242 evangeliske Samtaler vare afholdte, 3,252 Huse besøgte, 1,705 Skrifter uddelte og 48 Bøger solgte.

Han talte derefter om Forskjellen mellem Jesu Lære og de sekteriske Lærdomme i vore Dage og om Forskjellen mellem Guds Kirke og de sekteriske Kirker.

Præsident Lund sagde, at Herren kunde ikke anerkjende vor Tids kristelige Lærere, der prædikede saa forskjellige Lærdomme. Der findes kun een Gud og een Frelsensplan. Han paaviste Guds Kirkes Organisation med Embedsmænd og sagde, at disse vare lige saa uødvendige i Kristi Kirke som Lemmerne paa det menneskelige Legeme; han udtalte, at Menneskene kunde ikke blive jerske ved Tro alene; dertil forvredes et Evangeliets Principer.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 147: „Nu lyder atter Jesu Bud“, og Taksigelse af Ældste N. C. Sørensen.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 117: „Saa sitter er en Grundvold for Eder, som tror“, Von af Ældste C. Johansen, og Salmen Nr. 230: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“.

Præsident Lund foreslog dernæst følgende Missionærer til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner: J. C. Jensen som Medhjælper til Præsident Fjeldsted i Aalborg Gren.

J. L. Nielsen som Forstander for Hjørring Gren med Peter Christensen som Medhjælper.

Christen Nielsen som Forstander for Frederikshavns Gren med Nels A. Nielsen som Medhjælper.

N. C. Sørensen som Forstander for Ribe Gren med C. Johnson og N. P. Nielsen som Medhjælper.

C. Johansen som omrejsende Ældste i Konferencen.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Ældste Andrew Jensen talte om Daabens Nødvendighed til Frelse og fremhævede Johannes' Daab, nemlig Meddyppelse, som den ene rigtige; han sagde, at Gud havde sendt Engle til Joseph Smith med det evige Evangelium.

Præsident Lund udtrykte sin Glæde over Evangeliet, som Gud havde aabenbaret i denne Generation; han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og sagde, at Jagen, som gjorde godt mod Herrens Tjenere, skulde miste sin Belønning, om det end var saa ringe en Gave som et Bæger Vand.

Præsident Fjeldsted opmuntrede ligeledes de Hellige til Trofasthed, nedbad Guds Betsignelser over de Oprigtige og bar Vidnesbyrd om Sandheden, som vi have annammet.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 273: „Nærmere Gud til Dig“, og Taksigelse af Ældste Peter Christensen.

Mandagen den 12.

afholdtes et Møde for Missionærerne og det lokale Præstedømme.

Nels Nielsen,
Striver.

Orkan i Utah.

Natten mellem den 18. og 19. September rasede en heftig Storm i Utah. J. H. Smith, Bestyrer for de forenede Staters meteorologiske Institut i Salt Lake City, sagde, at det var den næst haardeste Storm i Utahs Historie. Den 18. Kl. 6 Eftermiddag stod Barometeret paa 29,6, Temperaturen 92° F. (26½° R.). Vinden var østlig og dens Hastighed 34 e. Mil i Timen. Vindens Styrke tiltog, indtil den Kl. 1,45 om Morgenen den 19. naaede en Hastighed af 44 Mil i Timen.

Den største Storm, der har fundet Sted i Utah, indtraf ved Tempets Indvielse den 6. April 1893, da den naaede en Hastighed af 60 engelske Mil i Timen. Skjøndt den sidste Storm stod langt tilbage i Hastighed for den forrige, vare dens Stød dog meget mere ødelæggende, særlig i Dgden. F. J. Keisel & Company's store Varehus blæste ned, og paa Grund af nogle brændbare Varer, bl. a. Tændstikker, som det indeholdt, opstod der Ild i Ruinerne, og Varerne bleve ødelagte. 2 Banevogne, læsede med Sukker og konserveret Frugt, bleve ligeledes et Rov for Luerne. Telegraf- og elektriske Traade blæste ned, og Byen blev indhyllet i Mørke. Store Vinduesruder knustes, Skorstene tumlede ned, og mange Træer bleve rykkede op med Rod eller berøvede deres Grene. Skaden anslaaes til 100,000 Dollars.

Vi have rost os af at være tornadosfri, og denne Ros var ikke ugrundet, men det kan ikke nægtes, at naar Elementerne gjøre sig rede, kunne de frembringe en Zephyr, der ryfter Alt og bringer Egens knudrede Raae til at skjælve. Folk i Almindelighed glæde sig ved, at saadan Erfaring hører til det Forbigangne.

Blandinger.

En Ildbrand ødelagde den 7. og 8. Oktober Storstedelen af Byen Guayaquil i Sydamerika. Fire Banker, alle Hoteller paa et nær, alle Konfulater og større Forretningshuse, to Kirker, Kaserner, Arsenalet, Soldatbøddbygningen og dens Vareoplag, bleve et Rov for Luerne. Skaden anslaaes til 115,000,000 Kr., og Tusinder af Mennesker ere husvilde.

Indhold.

Tale af Uldste Chas. W. Penrose 33	De Dødes Opstandelse..... 42
Ombendelse 37	Konferencemøde i Göteborg 43
Red. Anm.	Konferencemøde i Aalborg 45
Fordomme..... 40	Orkan i Utah 48
Mobbhedelighed for Kirkeflokker ... 41	Blandinger 48

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1896.